

Flaskpost från Randivåg

Januari – februari 2020

Malaysia, Sri Lanka och Indien

Januari

Efter ett trevligt nyårsfirande med Monica och Stig på den svenska båten Frideborg tog förberedelserna för avsegling fart. Vi ankrade utanför marinan så tävlingsbåtarna i en segeltävling skulle ha platserna inne i marinan. Vi handlade mat och lastade ombord. Vi köpte flaggor för länder vi tänkte besöka, kompletterade med alla upptänkliga reservdelar vi kunde behöva, vinkade av de som seglade iväg och sa hej då till vänner som var kvar.

Många delfiner kom på besök under seglingen till Sri Lanka.

Den 16 januari 2020 startade vi från Langkawi i Malaysia och seglade mot Sri Lanka, vårt mål var Medelhavet om ca fem månader. Efter några dagars motorgång fick vi en bra segling i mestadels sidvind, vi snittade över 6 knop. Vi såg delfiner, många fraktfartyg och hade motström. Det som var lite märkligt var att vi ofta hade olika sorters delfiner på besök som höll sig på var sin sida om båten och växlade om att ligga framför stäven. De blandade sig inte med varandra. Efter åtta dygn kom vi fram till Galle på sydkusten av Sri Lanka, den sista natten kunde vi känna dofterna av

kryddor från land. Vi blev mötta av två läkare som frågade om vi hade feber. Det var här vi började förstå att covid-19 skulle göra vår segling till Medelhavet speciell.

Vi kan verkligen rekommendera ett stopp i Sri Lanka. Det finns två hamnar för seglare, Trincomalee på ostkusten och Galle på sydkusten, vilken man väljer beror på vindarna. I januari är det bäst att välja Galle som ligger på sydkusten. I Galle ligger man vid kaj i en bassäng inom ett militärområde. Hamnen rymmer ett 10-tal båtar långsides och det är en bra hamn i lugnt väder. Om det går in en dyning i hamnen kan det bli lite oroligt, speciellt om båtarna ligger i dubbla rader. När vi var där var det liten dyning och vädret var lugnt, vi hade en egen kajplats.

Tuc-tuc föraren Ekka skjutsade oss runt i Galle stad.

I Sri Lanka måste man anlita en agent för att bli inklarerad, vi använde Tango shipping. Vi blev vänligt mottagna i Galle, både av agenten och militären. Dessutom fanns det lokala guider som stod utanför grindarna till marinan som tog hand om oss. Vi gick runt i den mysiga gamla staden, åkte tuk-tuk till sevärdheter i omgivningarna och en busstur runt i landet.

Vi fick se elefanter i sin naturliga miljö, visserligen i en nationalpark men det var ett stort område där de levde fritt. Här fanns alla åldrar och storlekar på elefanter och vi kom nära, väldigt nära elefanterna. Vi kunde sträcka ut handen och klappa dem vid några tillfällen (vilket vi inte gjorde)!

Vi fick även uppleva ett ”dagis” för elefantungar. Dit hade man tagit ungar där föräldrarna hade omkommit. Det lite roliga var att de äldre elefantungarna lärde de yngre hur de skulle bete sig. Vi såg när

de fick morgonmål, alla radade upp sig på led och stod lugnt och väntade på sin tur av mjölk. Efter mjölken fick de speciellt mumsiga löv att tugga i sig. De små följde efter de stora och härmade dem.

Vi fick se de stora te-odlingarna på hög höjd, Sri Lanka (eller Ceylon) har ju en gammal tradition av teodling. Vi var bland annat uppe på en platå ovanför byn Haputale där Sir Thomas Lipton sitter på en bänk (nåja, som staty). Enligt sägen var det här han brukade sitta och titta ut över sitt imperium av tebuskar. Vi såg de som plockade teet och vi såg hur många som övervakade plockningen. Vi fick även se hur tebladen togs omhand för att bli det som vi är vana vid att kalla te.

Vi fick även på nära håll se traditionella danser, besöka tempel och heliga platser. Det går snabbt att få en känsla för hur srilankeserna lever.

Sir Thomas Lipton fick besök av oss tidigt en morgon!

Februari

Efter några veckor i Galle fortsatte vi mot Indien. Det tog tre dygn till Cochin, halva tiden segling, halva tiden motorsegling i lä av Indien. Vi kom fram till Cochin och började med att ankra utanför hamnkontoret. Vi ropade upp myndigheterna och en sjukvårdare kom ut till oss i båten. Han var klädd i skyddskläder från topp till tå. Det gick knappt att höra vad ha bakom ansiktsmasken, indisk engelska är ju svår att förstå i vanliga fall, bakom munskyddet var det nästan omöjligt!

Ankringen i Cochin, Indien.

Temperaturen mättes med handtermometer och då vi inte hade feber nu heller kunde vi fortsätta med inklareringen. Att komma in i olika länder är mer eller mindre enkelt, i Indien var det extremt krångligt. Det positiva är dock att man kan göra inklareringen själv, det behövs ingen agent. Anledningen till att vi gärna klarerar

in i länderna själv är att det kostar pengar att anlita agenter – men inklareringen går då också fortare. Men vi föredrar att själva sköta pappersexercisen och efter att ha gått fram och tillbaka mellan olika myndigheter var vi inklarerade.

Cochin ligger i ett deltaområde, det är många små öar och halvöar som är sammanbundna med broar och med färjor. Vid ankringen utanför inklareringen susade färjorna förbi under dygnets alla timmar. Vi flyttade in till marinan i Cochin, Indiens enda marina. Marinan ligger i ett hotellområde och vi seglare har tillgång till pub, restaurang och pool som tillhör hotellet. Dessutom finns Naser som tar oss seglare dit vi vill i sin tuk-tuk.

Indiens enda marina finns i Cochin, tur för oss som stannade i några veckor.

Marinan ligger på en ö med utsikt över själva staden på andra sidan vattnet. Till staden kom man med

taxi/tuk-tuk eller färja. Trafiken frestade hårt på nerverna, så det var lugnast att ta färjan när man ville in till själva centrum.

Trafiken var intensiv, och det var inget för svaga nerver att åka tuk-tuk bland bilar och bussar.

Varje eftermiddag vid 16-tiden träffades seglarna i poolen (solen hade då försvunnit från polområdet och det var lite svalare) då vi låg i vattnet och pratade om allt som seglare pratar om. Speciellt framtida seglingar i piratvatten var något som diskuterades men även var man kunde hitta mat och reservdelar i Cochin, för och nackdelar med att operera olika åkommor i Indien och vilken temperatur det skulle vara i Medelhavet när vi kom dit.

Vi turistade i staden och omgivningarna. Hotellet hade några arrangemang som vi var välkomna att delta i och vi såg på när en man förvandlade sig själv med hjälp av smink och kläder (tog flera timmar) och sedan framförde ett teater/musik stycke. Vi besökte gamla områden, tittade på gamla fiskeredskap och trängdes med befolkningen i innerstaden. Indien blev en ny upplevelse för oss, inte någon stans hade vi sett så stor skillnad på fattig och rik.

Vi provianterade för fem månader, fyllde alla tankar och dunkar med diesel och vatten. Vi anmälde oss till de myndigheter som har som uppgift att övervaka sjöfarten från Indien in i Röda Havet: MSCHOA (Maritime Security Centre Horn of Africa) och UKMTO (UK Maritime Trade Organization). Vi var också medlemmar i Röda havets Face Book grupp, en gruppering som hjälpte oss mycket, dels med information innan seglingen och mail med info under seglingen. Efter några veckor kände vi oss färdiga för avfärd.

Lisa och Sven-Gösta

Artisten och Sven-Gösta efter en flera timmar lång föreställning.

Längs en av öarna i Cochin fanns de gamla fiskeredskapen kvar. Näten sänks ner i vattnet vid fiske och är uppe vid vila.